

Det var fra Domstolene, Justitsministeriet saaledes har søgt at drage ind under sig; men ogsaa fra Lovgivningsmagten tager Ministeren mere ind under sig, end jeg synes det er rigtigt. F. Eks., for at blive ved det, jeg talte om i Gaar, hele Spørgsmaalet om Forskellen mellem Tugthus og Fængsel vil Ministeren overlade til Ministeriet at afgøre. Hele Spørgsmaalet om Arbejdet i Fængslerne vil Ministeren alene afgøre, han vil ikke have Lovgivningsmagten dertil, og vi kunde jo tænke os en Minister, der sagde — jeg tror det ikke om den nuværende højtærede Justitsminister —: I maa ikke have Lov til at arbejde mere end 8 Timer, for det er et Dogme, som visse politiske Partier har. En saadan Regel for Fængslerne vilde komme til at virke umenneskeligt, og jeg synes, det er rimeligt, at Lovgivningsmagten har Haand i Hanke med, hvorledes Reglerne bliver givet derinde. Jeg er klar over, at en Mængde Regler maa overlades til Administrationen, men visse Hovedsynspunkter maa slaas fast af Lovgivningsmagten.

Det var fra Domstolene og fra Lovgivningsmagten. Men ogsaa fra de underordnede Myndigheder synes jeg, den højtærede Justitsminister tager flere Sager end strengt nødvendigt. Ganske vist Sager, som er i Ministeriet for Øjeblikket, men som det fra mange Sider har været Meningen skulde lægges ud til Rigsadvokaten, naar vi fik den nye Straffelov — jeg nævnte disse Paragraffer.

Det er altsaa fra Domstolene, Lovgivningsmagten og de underordnede Myndigheder. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kongens Stilling var den højtærede Justitsminister i Gaar meget omhyggelig for at bevare Kongens Ret, men paa et Omraade synes jeg, Ministeren er gaaet den modsatte Vej, nemlig i Spørgsmaalet om Æresoprejsning. Hvis vi overhovedet skal blive ved at have Æresoprejsning, bør det være noget, der sker overordentlig sjældent, og det bør da ske ved kgl. Resolution. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at det skal falde bort, men hvis det overhovedet skal eksistere, synes jeg, det maa være en Ret for Borgerne at kunne, naar de opfylder visse Betingelser, faa det, og saa skal det ske ved Domstolene. Enten skal det lægges hen til Domstolene, eller ogsaa skal man have en Regel, der siger: Manden er dømt til saa og saa mange Aars Ærestab, i den Tid kan der ikke gøres noget. Men at lægge det i Justitsministerens Haand forekommer mig ganske forkert.

Jeg ved, at den højtærede Justits-

minister vil sige, at det i Ministeriet kan ske mere skjult, end naar det kommer frem for Domstolene, men jeg tror ikke, det er rigtigt. Der er meget, der sker ved Landsretten, uden at Offentligheden faar noget at vide om det, fordi det ikke interesserer Offentligheden. Derimod kan det, at det sker i Justitsministeriet, give Anledning til det modsatte. Justitsministrene er jo samtidig politiske Ministre, og derved kan det let komme frem.

Hele Benaadningsspørgsmaalet er et meget farligt Omraade. For hvis Benaadningsretten kunde tænkes at blive brugt i politisk Øjemed, er Benaadningen en stor Fare, for saa kommer alt det andet frem for Offentligheden, og det er efter min Mening en stor Skavank og vil netop modarbejde Øjemedet med Benaadningen. Og hvis man ser i Aviserne, at den og den Mand er blevet benaadet for 14 Dage eller en lignende ubetydelig Tid, saa synes jeg, en saadan Benaadning er værre, end om Manden havde faaet de 14 Dage med. Jeg mener, man bør stræbe hen til, at der er en vis Pligt, ogsaa for Pressen, til ikke at udbrede den Slags Ting. Men hele Benaadningsinstituttet vil jo undergaa en gennemgribende Forandring ved Straffelovens Gennemførelse. Hele det Synspunkt, som var lagt til Grund ved den nuværende Straffelov, tog jo nemlig Sigte paa Forbrydelsen, ikke paa Personen, og naar det falder bort i Straffeloven, vil hele Benaadningsinstituttet saa at sige falde bort, der bliver meget lidt Brug for det.

Den højtærede Justitsminister var bange for det Standpunkt, jeg i Gaar indtog med at lægge Magten fra Administrationen over til Domstolene, og fra sin Plads sagde han, at noget af det, jeg udviklede, kom i Strid med Kongens Benaadningsret, nemlig naar Manden var indespærret. Det kan jeg ikke indrømme, for i Tilfælde af, at vedkommende er sindssyg, er det klart, at man ikke ved noget som helst kongeligt Dekret kan benaade ham, han maa blive paa Sindssygeanstalten, der er ikke noget at gøre. Det er med Hensyn til det Tilfælde, hvor han ikke er sindssyg, men indespærret paa SIKRINGSANSTALT, Spørgsmaalet er, om han kan benaades. Selv om man vil sige, at Kongen kan benaade, kommer det dog ikke i Strid dermed, at Domstolene kan, naar de og de Betingelser foreligger, sige: Nu ophører Mandens tvangsmæssige Indsættelse, altsaa at Domstolene kan gribe ind og sige: Nu bliver Manden fri. Spørgsmaalet kan højst være, om Administrationen skal have Lov til at benaade en